Peep nakas nüüd pasunat puhkma ja kae, mis nüüd jünõse! Ukkowaga, nigu maa alt oles wälla tulluwa, kaguri hulk föjamehi sema ümbro, kumardiwa teda ampaklikult ja nimetiwa omas päälikus. Nüüd olli Peep jälle õnnelik ja oomustettu, sest et sa olli joh suure hulga jahataja ja ülemp.

Waristi olli sõnum lõna mõõda laiale laguni ja kah joba kuninga enda kõrwu lõnna, et lõna taade ollew üits wõeras sõjawägi ilmunu, kes wist lõna pääle taktwat tulla. Kuningas olli joba suuren hirmun, aga kui felge otsile kätte olli faanu, kost föjawägi faanu, läits ta esi Peebu manu, pallel rahu ja kutse enda manu külaliseks.

Peep wõtse kuninga kutsumist wasta ja läits. Kuningas oli nii rahul Peebuga, et luas talle pärs oma tütre naises anda, kui ta aga wõtasi.

Aga sell ajal, kui Peep kuninga magusat juttu aie, käis kuningatütar jälle nõia man nõu küsiman. Nüüd selet kuninga tütrule asja otsaft otsani ära ja andse kah nõu, kuis ta Peebu käest sarwe ärä taassi wõtta, järgmisle sõnuga: „Nüüd, kui sa seda läät, ole ja hõste latke lemale, Peebule, nii et sa midagi halba ega kawalust finust ei wõi arwata ja meelita teda lusti föitma. Kui joba tük maad lõnast kaugele olet föitnu, sis kae kui farwe sema kaestenda kätte saat meelitada. Kui sarwe sul käen on, sis puhu enne ja lase soldatelta maka wõtata ja seega wa afi otsan."

Kuningatütar tennas nõida kui nõu eest läit kõhu ja löid oma suures imestuses Peepu kuningaga ikwiel kõnelewat.

Kui kuningas nägi, et tütar sarwe talli, jätse jutu katki, läits ärä ja jätse ~~kuningas~~ Peebu üttinda tütrega sisse. Kuningatütar wäega lipke Peebu wasta. Meelitas teda kõige muidu: and kõige parempit föökis ja jooki, wõha tõi üteft tarest tõiste ja waiwas (Peepu waiwaset) kõikfugafte asju näitamisega. Peebul kah suur hõameel olõtel: „Noh, kui asju nii moõsu edesi läähwa, sis om paari nädali perast pulma aeta." Aga asja ei läähwa Peebu taktmist mõõda läände; jest waristi jai ta teda ja tunda missugutse jalaja ja kawala ussiga tal tegemist olli. Se jünõse nii: Kui kuningatütar Peepu olli joba küllalt meelitanu ja nägi et ta sema taktmise järgi kõik teyi, pallel teda kah lufti föitma tulla. Peep olli rahul. Waristi fõilse uhke nella hobese tõlo läwe ette: sulfai puukiesõive tõkar. Suure rutuga wedasi kuningatütar Peebu tõlda ja küsse föitma mackata.

Tõlo läits lõnaft wälla ja föitse kõwalisi, haina maa keskel olewaid tiefid mõõda. Tul kõnel kuningatütar üteft ja tõfeft asjaft ja nõta olli, et ta oma juttiga kowägi otsale ei jõuwa. II.